

ποινή ἕνεκα βλασφημίας καὶ ὕβρεως ἦτο τὸ τρυπᾶν τὴν γλῶσσαν των με θερμὸν σιδήρον. Ἡ τιμωρία αὐτῆ ἦν ἰσχύϊ μέχρι τῆς Βασιλείας Ἄννης.

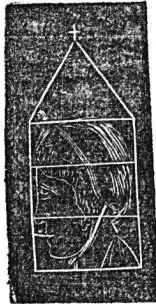
Τὸ περιβλημα τῶν μεθύοντων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐφαρμογῆς μέτρων ὀσμωσίας ὕγιεινῆς εἰς Νιουκαστελ τῆς Ἀγγλίας, οἱ ἄρχοντες ἐτιμῶρουν τοὺς μεθύοντας, ὑποχρεοῦντες αὐτοὺς νὰ φέρωσι ἕν βαρέλιον ὀνομαζόμενον περιβλημα τῶν μεθύοντων. Εἶχε δὲ τοῦτο

μόνον τὸν πρὸς τὰ ἄνω πυθμένα εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὀπή διὰ τὴν ἐξέρχεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἐκατέρωθεν δύο μικρότεραι διὰ τὰς χεῖρας του, καὶ οὕτω γελοῖως ἐνδεδυμένος ὁ πταίστης ὑπεχρεοῦτο νὰ περιπατῆ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἐπὶ πολλῶν χρόνων, ὅταν οἱ ἄρχοντες ἔκρινον ἀναγκαῖον πρὸς σωφρονισμόν του.

Τὸ ἀτιμωτικὸν σκαμνίον. Καὶ τοῦτο ἦτο ὄργανον τι πρὸς τιμωρίαν τῶν φιλοταράχων καὶ κακολόγων γυναικῶν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ποινή ὕβριστικωτάτη, καὶ διὰ τοῦτο τὴν μετεχειρίζοντο πάντοτε μετὰ περισκέψεως.

The Brank. Τοῦτο ἦτο κάλυμμα τι τῆς κεφαλῆς ὡς βῶλος ζαχάρως, περιζωνόμενον με σιδηρᾶς στεφάνας, καὶ ἔχον μικρὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς

κορυφῆς, πλαγίως δὲ κινητὸν τι τεμάχιον σιδήρου, ἐισερχομένου ἐντὸς τοῦ στόματος τοῦ ἐνόχου, καὶ πιέζοντος τὴν γλῶσσαν του. Τοῦτο ἐτίθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὕβριστῶν οἵτινες με τὰς χεῖρας δεδεμένοις ὄπισθεν ἐσύροντο διὰ μικροῦ σχοινίου διὰ μέσου τῆς πόλεως. Ἡ ποινή αὕτη φαίνεται νεώτερα τῆς ἀνωτέρω. Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ὀξφόρδης σώζεται ἕν

ἰῶν περιέργων τούτων ἐργαλείων, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῶν περὶ τούτου παραδειγμάτων ἐξάγεται ἕν ἕν εἰς κοινὴν χρῆσιν, ἂν καὶ πολλὰ ὀλίγα αὐτῶν γίνεται εἰς τὰ νομικὰ βιβλία.

Τὸ καθίσμα τῆς χειρὸς ἦτο ποινή ἐπιβλαβὴ κλοπῆς ἕνεκα μέχρι τοῦ 1779, ἀκούσθαι ὅμως ἐσημειώθη καὶ ἐπιφάνου μέχρι τῆς ἀρχῆς βασιλείας τοῦ Γεργίου III, ὅτε καθιερώθη ἄλλο κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ σιδηρὸς δὲν ἦτο πεφυρακτωμένος, ἕκτος ἐν σοβαραῖς περιπτώσεσιν. Ἡ ποινή αὕτη ἐπιβάλλετο πάντοτε ὀχι μὲν παρόντος τοῦ Δικαστοῦ, ἄμα ἀπεδεικνύετο ἡ ἐπιβλαβὴ τοῦ ὑποδίκου. Εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀγγλίας φαίνεται μέχρι σήμερον τὸ σιδηροῦ ἔνα ἕν ὃ ἐθέτον τοὺς δακτύλους, καὶ τα αὐτὰ ὀπίσθι ἐθέτον εἰς τοὺς πόδας τῶν ἐνόχων ἐπιβλαβῶν κρατῶν στερεῶς αὐτοῦς. Τότε δὲ ἡ χεὶρ τοῦ ἐνόχου κρατουμένη αὐτῶ ἀκίνητος ἐκείετο με μικρὸν πεφυρακτωμένον σιδηρὸν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ἀντιχειροῦ.

Peine forte et dure. Ἡ ποινή αὕτη ἐπέβλεπετο εἰς τὸ ἐκπαιεῖν τοὺς ἀνοουμένους νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἄσχημα των. Ὁ ἐνόχος ἐπέμπετο εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον, βεβύτατα ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὡς μόνον τροφὴν ἄριον καὶ ὕδωρ. Ἀλλὰ ἐὰν ἐπιτρέπετο νὰ φάῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπιπέμπετο νὰ πῆ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔτρωγε, καὶ τοῦτο ἐπιπέμπετο μέχρι οὗ ἀπέβησκεν. Ἡ ποινή αὕτη ἐσημειώθη καθιερῶσα κατὰ τὸ 1772.

Τὸ δέσιμον τῶν δακτύλων. Ἡ ἀνωτέρω ποινή ἐφαρμόζετο εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ταύτης· οἱ ἀντίνομοι ἐτιμῶντο ἐξ ἐνόχου με σχοινίον τοσοῦτον ὥστε ὁ πόνος ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἐπιβλαβὴν περιπτώσειν ἀπιπέμπετο οὕτω δεδεμένος με τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν ἑσθῆρα τοῦ ἐνόχου. Τοῦτο συνέβη τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β' τῆς Ἀγγλίας ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας Ἄννης. Τὸ τελευταῖον παράδειγμα τῆς ποινῆς αὐτῆς ἐν Λονδίῳ ἐγένετο κατὰ τὸ 1794 ἀλλ' εὐρίσκουμεν νεώτερον τούτου παράδειγμα εἰς Κανταβρυγίαν κατὰ τὸ 1742.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Α. Ν. Μπλάτ

ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΛΙΣΑΒΩΝ

—ο—

Ἡ Λισαβὼν ὡς ὅλοι αἱ πόλεις τῆς Πορτογαλίας καὶ Ἰσπανίας εἶναι πλήρως μοναστηριαὶ καὶ θρησκευτικῶν καταστημάτων. Τὰ κτίρια ταῦτα εἰς τὴν πόλιν εἶναι ἀντικείμενα θαυμασμοῦ, καθὼς συνιστοῦν πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως, καὶ παρέχοντα εὐκαιρίαν θεῶν διὰ τῶν ἀναριθμητῶν αὐτῶν κύριων κωδωνοστασίων. Εἰς τὰς περισσεύσας τῆς πόλεως